

200703765/1.

Datum uitspraak: 25 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/43712 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Rotterdam, van 25 april 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 januari 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 22 februari 2005 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 december 2005, verzonden op 6 januari 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 8 augustus 2006 in zaak nr. 200601004/1 heeft de Afdeling het daartegen door appellante ingestelde hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak vernietigd en de zaak teruggewezen naar de rechtbank.

Bij uitspraak van 25 april 2007, verzonden op 8 mei 2007, heeft de rechtbank het door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt appellante onder meer dat de rechtbank bij haar oordeel dat appellante na het verstrijken van de geldigheidsduur van de aan haar verleende vergunning tot verblijf op 24 oktober 2000 geen verblijfsrecht aan artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie (hierna: besluit nr. 1/80) kan ontlenen, omdat de door haar op 18 september 2000 ingediende aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van deze vergunning niet heeft geleid tot een niet-omstreden verblijfsrecht, niet is ingegaan op de voorgedragen beroepsgrond dat geen uitstel van vertrek op grond van het nationale recht, maar op grond van het Europees Vestigingsverdrag (hierna: het EVV) was verleend.

2.1.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

De rechtbank is ten onrechte niet op de in de grief bedoelde beroepsgrond ingegaan. De grief slaagt in zoverre.

2.1.2. Hetgeen voor het overige in de grief is aangevoerd kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling ten aanzien van het beroep van appellante, voor zover daarop na het voorgaande nog moet worden beslist, als volgt.

2.3. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van het EVV wordt, behoudens in gevallen dat dwingende overwegingen van nationale veiligheid zich daartegen verzetten, een onderdaan van een Verdragsluitende Partij die langer dan twee voorafgaande jaren rechtmatig op het grondgebied van enige andere Partij heeft gewoond, niet verwijderd zonder dat hem eerst wordt toegestaan tegen deze verwijdering gronden aan te voeren, alsmede zich te wenden tot en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen bij een bevoegde autoriteit of een of meer speciaal door de bevoegde autoriteit aangewezen personen.

Ingevolge artikel 8.15 van het Vreemdelingenbesluit 2000, ten tijde van belang, kan onze Minister regels stellen over de rechten die vreemdelingen ontlenen aan het EVV (Trb. 1957, 20).

Volgens paragraaf B11/3.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), ten tijde van belang, verschaft het EVV Turkse onderdanen bij rechtmatig verblijf van tenminste twee jaar (extra) procedurele waarborgen in geval van voorgenomen verblijfsbeëindiging.

Volgens paragraaf B11/3.2.1 van de Vc 2000 mag een vreemdeling die verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd aanvraagt niet worden uitgezet, zolang hierop geen beslissing is gegeven en blijft uitzetting achterwege wanneer hij tijdig bezwaar maakt.

Volgens paragraaf B11/3.2.3 van de Vc 2000 wordt onder 'rechtmatig op het grondgebied wonen' verstaan het hoofdverblijf in Nederland hebben tijdens een rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a tot en met e, of onder l, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder a, van de Vw 2000 heeft een vreemdeling rechtmatig verblijf op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14.

2.3.1. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van besluit nr. 1/80 heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lidstaat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;
- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de

werknemers uit de Lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die Lidstaat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die Lidstaat;

- na vier jaar legale arbeid in die Lidstaat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst naar zijn keuze.

2.4. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof; arresten van 20 september 1990, C-192/89, RV 1990, 16 december 1992, C-237/91, RV 1992, 95; 6 juni 1995, C-434/93, RV 1995, en 26 november 1998, C-1/97, RV 1998, 94) veronderstelt legale arbeid in de zin van die bepaling een stabiele en niet-voorlopige situatie op de arbeidsmarkt van de desbetreffende Lidstaat en uit dien hoofde het bestaan van een niet-omstreden verblijfsrecht.

In voormeld arrest heeft het Hof overwogen dat een Turkse werknemer zich niet in een stabiele en niet-voorlopige situatie op de arbeidsmarkt van een Lidstaat bevindt gedurende de periode waarin hij wegens de schorsende werking van zijn beroep tegen een weigering om hem een vergunning te verlenen, voorlopig in de betrokken lidstaat mag blijven en er arbeid mag verrichten.

2.4.1. Bij besluit van 9 oktober 1997 is aan appellante, van Turkse nationaliteit, een machtiging tot voorlopig verblijf verleend. Op 14 oktober 1997 is zij Nederland ingereisd. Op 24 oktober 1997 heeft zij een aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf voor verblijf bij haar echtgenoot ingediend. Bij besluit van 25 november 1997 is aan haar zodanige vergunning verleend tot 24 oktober 1998, onder gelijktijdige verlenging tot 24 oktober 2000.

Van 3 augustus 1998 tot 1 september 2000 heeft zij op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd bij uitzendbureau gewerkt. Van 4 september 2000 tot 9 april 2001 heeft zij op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd bij uitzendbureau gewerkt. Vanaf 9 april 2001 heeft zij op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd bij voormeld uitzendbureau gewerkt.

Appellante heeft op 18 september 2000 een aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van de aan haar verleende vergunning tot verblijf ingediend. Bij besluit van 27 februari 2001 is deze aanvraag niet ingewilligd. Op 20 maart 2001 heeft appellante hiertegen bezwaar gemaakt. Bij besluit van 15 januari 2002 is dit bezwaar ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 26 november 2002 is het daartegen door appellante ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard.

2.4.2. Niet in geschil is dat appellante het besluit op de door haar op 18 september 2000 ingediende aanvraag en op het door haar tegen dat besluit gemaakte bezwaar hier te lande heeft mogen afwachten, zodat van 25 oktober 2000 tot 15 januari 2002 op basis van schorsende werking sprake is geweest van rechtmatig verblijf.

Uit de rechtspraak van het Hof, als hiervoor onder 2.4. weergegeven, volgt evenwel dat appellante gedurende deze periode zich niet

in een stabiele en niet-voorlopige situatie op de arbeidsmarkt heeft bevonden, zodat geen sprake is geweest van een niet-omstreden verblijfsrecht.

Dat de grondslag voor het verlenen van schorsende werking is gelegen in artikel 3, tweede lid, van het EVV, maakt dat niet anders, nu uit de rechtspraak van het Hof, als hiervoor weergegeven, niet kan worden afgeleid dat in het kader van de beoordeling of sprake is van legale arbeid als bedoeld in artikel 6 van besluit nr. 1/80 de grondslag van de schorsende werking relevant is. De beroepsgrond faalt.

2.5. De Afdeling zal het beroep ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 25 april 2007 in zaak nr. 06/43712;
- III. verklaart het door appellante bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 214,00 (zegge: tweehonderdveertien euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. H.G. Sevenster, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

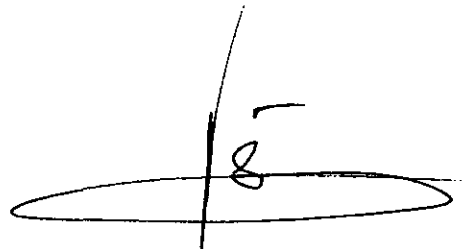
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2007

347-549.

Verzonden: 25 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 06/43712
V-nummer:

Inzake: eiseres,
gemachtigde: mr. C.S. Pereira, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken
en Integratie, verweerder, gemachtigde mr. R.A.B. van Steijn.

I Procesverloop

1 Eiseres, geboren op [] bezit de Turkse nationaliteit. Zij verblijft sedert 14 oktober 1997 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland. Op 24 oktober 1997 is zij in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf onder de beperking "verblijf bij echtgenoot" welke laatstelijk is verlengd tot 24 oktober 2000.

2 Op 8 maart 2004 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) onder een beperking verband houdende met "het verrichten van arbeid in loondienst". Deze aanvraag is bij besluit van 13 januari 2005 afgewezen. Eiseres heeft tegen dit besluit op 23 januari 2005 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 22 februari 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

3 Op 22 maart 2005 heeft eiseres tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 2 mei 2005 heeft eiseres de gronden van beroep ingediend. Verweerder heeft op 2 november 2005 een verweerschrift ingediend.

4 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 25 november 2005. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 27 december 2005 (kenmerk: AWB 05/12708) is het beroep ongegrond verklaard.

5 Het tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep is bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 8 augustus 2006 gegrond verklaard, voormelde uitspraak van 27 december 2005 is vernietigd en de zaak is teruggewezen naar de rechtbank.

6 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 16 maart 2007. Eiseres is ter zitting verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

AWB 06/43712

2

II Overwegingen

1 Bij de Overeenkomst, waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap (hierna: de Gemeenschap) en Turkije (hierna: de Associatieovereenkomst), is een Associatieraad ingesteld. Deze overeenkomst is op 12 september 1963 door de lidstaten van de Gemeenschap en de Gemeenschap enerzijds en Turkije anderzijds ondertekend en namens de Gemeenschap bij besluit 64/732/EEG van de Raad van de Gemeenschap van 23 december 1963 (PB 1964, 217) gesloten, goedgekeurd en bekrachtigd. De Associatieraad heeft op 19 september 1980 Associatiebesluit 1/80 (hierna: Besluit 1/80) genomen.

1.1 Artikel 6, eerste lid, van het Besluit 1/80 luidt als volgt:

"Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lidstaat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;
- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die Lidstaat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die Lidstaat;
- na vier jaar legale arbeid, in die Lidstaat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijn ter keuze."

2 Verveerder stelt zich - zakelijk weergegeven en voor zover van belang - op het standpunt dat eiseres niet voor de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking komt. Eiseres is van 24 oktober 1997 tot 24 oktober 2000 in het bezit geweest van een verblijfsvergunning. Van 3 augustus 1998 tot 1 september 2000 heeft eiseres gewerkt bij uitzendbureau op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd. Gelet hierop viel eiseres vanaf 3 augustus 1999 onder het bepaalde in artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80. Het op voormeld artikel gebaseerde recht eindigde echter gelijktijdig met de beëindiging van de arbeidsovereenkomst op 1 september 2000. De periode gelegen tussen 4 september 2000, zijnde de datum waarop eiseres bij een nieuwe werkgever ging werken, en 24 oktober 2000, zijnde de datum van expiratie van haar verblijfsvergunning, is te kort geweest om aanspraken te kunnen ontlenen aan voormeld artikel van het Besluit 1/80. Na 24 oktober 2000 is geen legale arbeid in de zin van het Besluit 1/80 verricht. In dit verband wijst verweerder erop dat er, om onder de werking van het Besluit 1/80 te kunnen vallen, sprake dient te zijn van een stabiele en niet voorlopige situatie op de arbeidsmarkt. Daarvan is geen sprake indien de Turkse werknemer gedurende de periode waarin hij wegens de schorsende werking van zijn bezwaar dan wel beroep tegen de weigering om hem verblijf toe te staan, voorlopig in Nederland mag blijven en hier arbeid mag verrichten. Gelet op het vorenstaande kan eiseres na 1 september 2000 geen recht op verblijf ontlenen aan artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80.

3 Eiseres kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder en voert daartoe - samengevat - het volgende aan. Eiseres stelt te voldoen aan artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80. Zij wijst erop dat erkend wordt dat zij in de periode van 3 augustus 1999 tot 1 september 2000 onder de werking van het Besluit 1/80 viel omdat zij in die periode werkzaam was bij dezelfde werkgever als daarvoor. Nadien was eiseres

AWB 06/43 '12

3

niet meer bij diezelfde werkgever werkzaam. Eiseres meent echter dat het op basis van het Besluit 1/80 ontstane verblijfsrecht niet per 1 september 2000 is geëindigd doordat zij voor een andere werkgever is gaan werken. De eis dat sprake moet zijn van voortgezette werkgelegenheid bij dezelfde werkgever geldt volgens eiseres alleen op het eerste toetsmoment: namelijk na één jaar legale arbeid. Bij een volgende toetsing dient te worden beoordeeld of er sprake is van een stabiele en niet slechts tijdelijke situatie op de arbeidsmarkt. Het standpunt van verweerder betekent dat een Turkse vreemdeling die na een jaar legale arbeid in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80, vervolgens een verlenging voor één jaar krijgt en vervolgens voor een andere werkgever gaat werken, nooit in aanmerking zou kunnen komen voor voortgezette toelating tot de arbeidsmarkt. Dit kan niet worden gevolgd omdat dan niet wordt toegekomen aan de vereiste toetsing of al dan niet sprake is van een stabiele situatie op de arbeidsmarkt. Volgens eiseres was haar positie op de arbeidsmarkt stabiel en niet slechts tijdelijk toen zij op 18 september 2000, na de verbreking van de samenwoning, om verlenging van haar verblijfsvergunning verzocht. De verlengingsaanvraag is niet getoetst aan het Besluit 1/80 en is ten onrechte niet ingewilligd bij besluit van 27 februari 2001. Het daartegen ingediende bezwaar is ongegrond verklaard bij besluit van 15 januari 2002. Volgens eiseres heeft zij destijds hangende de aanvraag en daarna in bezwaar en in beroep rechtmatig verblijf genoten. De peildatum voor de beoordeling van de aanspraken op grond van het besluit 1/80 dient te worden gesteld op 15 januari 2002 en in het minst gunstige geval op 27 februari 2001. Op beide data was de positie van eiseres op de arbeidsmarkt stabiel. Op 15 januari 2002 was er volgens eiseres sprake van uitsstel van vertrek op grond van het Europees Vestigingsverdrag.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 De rechtbank stelt vast dat eiseres op het moment van aanvang van haar werkzaamheden voor het uitzendbureau op 3 augustus 1998 een niet-omstreden verblijfsrecht genoot. Op 3 augustus 1999 voldeed eiseres aan het bepaalde in artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80 omdat eiseres op die datum nog steeds voor de hiervoor vermelde werkgever werkte en haar verblijfsrecht op dat moment nog immer onomstreden was.

4.2 De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiseres door de beëindiging op 1 september 2000 van haar werkzaamheden voor voornoemde werkgever, op dat moment niet langer voldeed aan het bepaalde in artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80. Immers het recht op verlenging als bedoeld in voormeld artikel bestaat enkel voor zover de Turkse werknemer werk behoudt bij de werkgever waarbij in het eerste jaar legale arbeid is verricht.

4.2.1 De stelling van eiseres dat sprake moet zijn van voortgezette werkgelegenheid bij dezelfde werkgever alleen op het eerste toetsmoment na één jaar legale arbeid, gaat naar het oordeel van de rechtbank niet op gezien het vorenstaande en gelet op het bepaalde in artikel 6, eerste lid, van het Besluit 1/80, in onderlinge samenhang bezien. Eerst na drie jaar legale arbeid heeft de Turkse werknemer het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod. Pas na vier jaar legale arbeid heeft de Turkse werknemer vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze.

AWB 06/43712

4

4.2.2 De constatering van eiseres dat het standpunt van verweerder betekent dat een Turkse werkgever die na een jaar legale arbeid in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80 en een verlenging voor één jaar krijgt en vervolgens voor een andere werkgever gaat werken, op grond van genoemd artikel niet in aanmerking kan komen voor voortgezette toelating tot de arbeidsmarkt, is gezien het vorenstaande juist.

4.2.3 De rechtbank ziet niet in op grond waarvan verweerder gehouden zou zijn een verdergaande beoordeling te verrichten ten aanzien van de positie van eiseres op de arbeidsmarkt dan die waartoe artikel 6, eerste lid, van het Besluit 1/80 noopt.

4.3 Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder met juistheid heeft vastgesteld dat op basis van de werkzaamheden die eiseres vanaf 4 september 2000 is gaan verrichten voor een andere werkgever dan daarvoor, geen verblijfsrecht is ontstaan op grond van artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80.

4.3.1 Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (arresten van 20 september 1990, 192/89, RV 1990, 91; 16 december 1992, C-237/91, RV 1992, 95; en 6 juni 1995, C-434/93, RV 1995, 91) veronderstelt het legale karakter van de arbeid in de zin van voormelde bepaling een stabiele en niet-voorlopige situatie op de arbeidsmarkt van de desbetreffende Lid-Staat en uit dien hoofde het bestaan van een niet-omstreden verblijfsrecht.

4.3.2 De rechtbank overweegt dat het verblijfsrecht van eiseres bij aanvang van voornoemde werkzaamheden weliswaar niet-omstreden was maar dat daarvan geen sprake meer was vanaf 24 oktober 2000, op welke datum de geldigheidsduur van de aan eiseres verleende verblijfsvergunning verstreek. De door eiseres op 18 september 2000 ingediende aanvraag heeft niet geleid tot een niet-omstreden verblijfsrecht want die aanvraag is niet ingewilligd, hetgeen is gehandhaafd in bezwaar en het daartegen ingestelde beroep is niet-ontvankelijk verklaard bij uitspraak van 26 november 2002.

4.3.3 Gezien het vorenstaande heeft eiseres in de periode van 4 september 2000 tot 24 oktober 2000 arbeid verricht terwijl er sprake was van een niet-omstreden verblijfsrecht. Dit is echter te kort om evenals voorheen een verblijfsrecht te ontleen aan artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80.

4.4 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiseres geen verblijfsrecht kan ontleen aan artikel 6, eerste lid, eerste liggende streepje, van het Besluit 1/80.

4.5 Het beroep is derhalve ongegrond.

4.6 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 06/4: 712

5

III Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

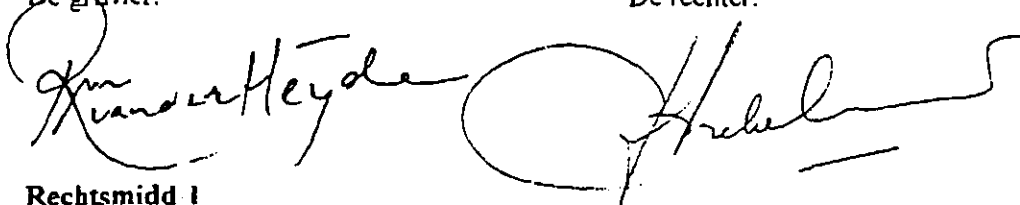
rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H.J.G. Brekelmans, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 25 april 2007, in tegenwoordigheid van R.A.M. van der Heijde, griffier.

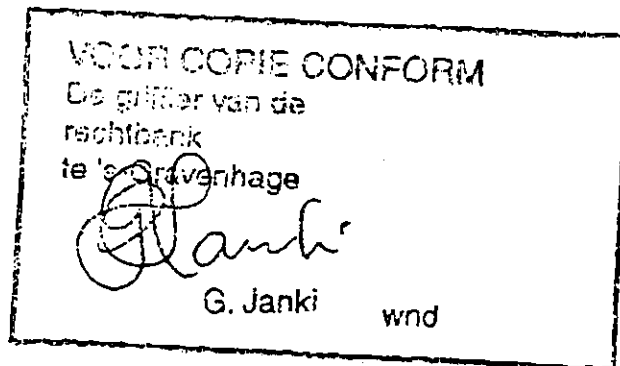
De griffier:

De rechter:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 1611, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op: - 8 MEI 2007

MR C.S. PEREIRA

ADVOCaat EN PROCUREUR

Goudsesingel 130-3.71
3011 KD Rotterdam
Telefoon (010) 213 12 93
Telefax (010) 213 31 76

RAAD VAN STATE	
3202	INGEKOMEN
B	30 MEI 2007
ZAAKNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingen zaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

TEVENS PER FAX: 070 - 365 13 80
- aantal blz. (incl. deze): 9

Rotterdam, 30 mei 2007

Inzake: - hoger beroep vvr
Kenmerk Rechtbank: 06/43712 BEPTDN BREK V1 HEI

Edelachtbaar College,

Namens mijn bovengenoemde cliënte, die mij daartoe bepaaldelijk heeft gevolmachtigd, en die woonplaats kiest op mijn kantooradres, stel ik bij deze hoger beroep in tegen de bijgevoegde uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage zittingsplaats Rotterdam d.d. 3 mei 2007, verzonden op dezelfde datum, waarbij het beroep tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie d.d. 22 februari 2005, voor de tweede maal ongegrond is verklaard.

Tegen genoemde uitspraak wordt de volgende grief aangevoerd.

Grief

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat appellante gezien het feit dat zij tijdens haar legale arbeidsverleden voor verschillende werkgevers heeft gewerkt geen recht op voortgezet verblijf heeft verworven op basis van Artikel 6 van Besluit 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije.

MR C.S. PEREIRA

ADVocaat EN PROCUREUR

Toelichting

Appellante is per 24 oktober 1997 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning voor verblijf bij echtgenoot, welke laatstelijk is verlengd tot 24 oktober 2000.

Appellante is per 8 juni 1998 in dienst getreden bij Uitzendbureau op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd, alwaar zij tot 3 augustus 1998 heeft gewerkt. Per 3 augustus 1998 is zij in dienst getreden bij Uitzendbureau op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, alwaar zij tot 1 september 2000 heeft gewerkt.

Per 4 september 2000 is zij in dienst getreden bij Uitzendbureau alwaar zij tot augustus 2002 heeft gewerkt. In augustus 2002 is zij ontslagen omdat zij niet langer beschikte over een verblijfsvergunning op basis waarvan arbeid was toegestaan.

Het eerste relevante toetsmoment is 3 augustus 1999. Op die datum was appellante een jaar werkzaam bij dezelfde werkgever en beschikte zij over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, zodat zij op dat moment een recht op voortgezette toelating tot de arbeidsmarkt en daarmee samenhangend een recht op voortgezet verblijf had verworven.

Verweerder heeft ter zitting erkend dat appellante in de periode van 3 augustus 1999 tot 1 september 2000, onder de werking van het Associatiebesluit viel, omdat zij in die periode nog werkzaam was bij dezelfde werkgever.

Aan appellante wordt tegengeworpen dat zij na 1 september 2000 niet meer bij dezelfde werkgever werkzaam was, maar bij een andere werkgever, overigens wel in hetzelfde beroep.

De eis dat sprake moet zijn van voortgezette werkgelegenheid bij dezelfde werkgever geldt blijkens de bewoordingen van artikel 6 eerste lid, eerste liggende streepje, echter alleen bij het eerste toetsmoment, namelijk na een jaar legale arbeid.

Ten aanzien van het volgende toetsmoment, na drie jaar legale arbeid, wordt niet de eis dat de vreemdeling nog bij de oorspronkelijke werkgever in dienst moet zijn, maar dient te worden beoordeeld of sprake is van een stabiele en niet slechts tijdelijke situatie op de arbeidsmarkt.

Anders dan wordt tegengeworpen is het op basis van het Associatiebesluit ontstane verblijfsrecht dus niet per 1 september 2000 geëindigd doordat appellante toen in hetzelfde beroep voor een andere werkgever is gaan werken.

MR C.S. PEREIRA

ADVocaat en PROCUREUR

Indien het standpunt van verweerder wordt gevolgd, zou dit betekenen een Turkse vreemdeling die na een jaar legale arbeid, op basis van het eerste streepje in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning, vervolgens nog een verlenging voor één jaar krijgt, en daarna voor een andere werkgever gaat werken, nooit in aanmerking kan komen voor voortgezette toelating tot de arbeidsmarkt op basis van Besluit 1/80. Dit standpunt kan niet worden gevolgd, reeds omdat alsdan niet wordt toegekomen aan de vereiste toetsing of al dan niet sprake is van een stabiele situatie op de arbeidsmarkt.

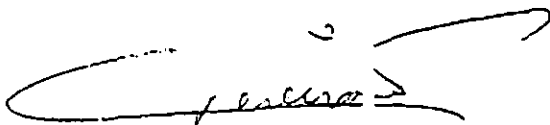
De rechtbank overweegt dat appellante na 24 oktober 2000 geen verblijfsrecht meer kan ontlenen aan artikel 6 van Besluit 1/80, omdat na die datum geen sprake was van een niet-omstreden verblijfsrecht.

Blijkens de in de aangevallen uitspraak aangehaalde jurisprudentie van het HvJ EG is sprake van een omstreden verblijfsrecht wanneer op basis van de nationale regelgeving uitstel van vertrek wordt verleend hangende de uitkomst van een verblijfsprocedure.

De rechtbank gaat ten onrechte niet in op appellantes stelling dat in dit geval geen uitstel van vertrek bestond op grond van de nationale regels, maar op basis van het gemeenschapsrecht, namelijk het Europees Vestigingsverdrag.

Op deze gronden wordt Uw College verzocht het hoger beroep gegrond te verklaren, de aangevochten uitspraak te vernietigen, het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren, het besluit van 22 februari 2005 te vernietigen, het besluit in primo te herroepen onder bepaling dat de te wijzen uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit, met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Gemachtigde

C.S. Pereira